

Petindvajsetletnica Leona XIII.

Dne 20. februarja t. l. je preteklo petindvajset let, odkar nosi Leon XIII. svoje slavno ime kot poglavar katoliške cerkve, kot oče narodov in namestnik Kristusov na zemlji.

Bilo je dne 18. februarja l. 1878, enajst dni po smrti Pija IX. Zbralo se v konklave 61 kardinalov. Manjkali so samo trije: dva sta bila bolna, in eden ni mogel priti iz daljne Amerike. Pri prvem skrutiniju dne 19. februarja je dobil kardinal Joahim Pecci 23 glasov, pri drugem 38; dne 20. februarja so volili iznova, in Pecci je dobil 44 glasov, torej nad dve tretjini oddanih glasov, in je bil torej izvoljen za papeža.

Kako je bilo kardinalu Pecciju pri srcu, ko so ga volili za papeža, nam popisuje kardinal Donnet, nadškof bordeauški, kateri je sedel v konklavu blizu njega.

„Ko je videl Pecci“, pravi Donnet, „da njegovo ime vedno večkrat prihaja iz urne, in da že vsi pravijo, da bo on prihodnji naslednik svetega Petra, sta se mu utrnili dve veliki solzi, roka se mu je začela tresti in pero mu je padlo iz roke na tla. Jaz sem mu pobral pero in ko mu ga podam, rečem: Pogum! Saj se tu ne gre za Vas, ampak za sveto cerkev in bodočnost sveta. On je molčal in oči povzdignil proti nebu.“

Pecci si je takoj po izvolitvi izbral ime Leon XIII. Pred Vatikanom je stalo obilo ljudstva, ki je čakalo izida volitve. Kardinal Caterini je stopil na zunanjo „loggio“ vatikansko in naznanil svetu novega papeža: „Habemus Pontificem eminentissimum et reverendissimum Dominum Joachim Pecci, qui sibi nomen imposuit Leonis XIII.“ (Imamo papeža, prevzvišenega in presvetlega gospoda Joachima Peccija, ki si je dal ime Leon XIII.) Zdaj se okno na loggiji široko odpre, in s križem v roki, obdan od kardinalov in škofov, se prikaže belo oblečen starček. Ljudstvo poklekne, in tiho sprejme prvi blagoslov od Leona. Nato pa zabučni glasno iz stoterih grl: „Živel Leon, živel papež!“ Zvonovi vseh cerkvâ začno zvoniti in vesela novica se bliskoma razširi po vsem svetu.

Enajst dni pozneje, namreč tretjega marca istega leta, so v sikstinski kapeli slovesno kronali novega papeža. Pri vhodu papežev kapelan trikrat zapali košček sukna ter se prikloni papežu in slednjič za-

poje: „Sancte Pater, sic transit gloria mundi!“ (Sveti oče, tako mineva slava sveta.) Po sveti maši, katero peva novi papež, se vrši kronanje. Ko mu dá dekan kardinalskega kolegija na glavo tiaro, mu reče: „Sprejmi tiaro, venčano s tremi kronami, da boš znal biti oče kraljev in vladarjev, pastir vsemu svetu in namestnik Jezusa Kristusa, Gospoda našega!“ —

Letošnje počitnice bodo tudi Slovenci slovesno praznovali papeževo petindvajsetletnico, posebno z evharističnimi slavnostmi. Delavski stanovi ga hočejo proslaviti zaradi njegovih zaslug za krščansko-socialno reformo človeške družbe, mi pa se hvaležno klanjamo sivolasemu starčku na prestolu sv. Petra, kateri je z besedo in z dejanjem povzdignil katoliško znanstvo in leposlovje ter navdušeno poziva katoličane, naj stopijo v vseh strokah pravega duševnega napredka pogumno na čelo novemu razvoju, boreč se za resnico in pravico v blagor človeštvu in v čast Vsevečnemu!

Izvirnik slike „Smrt svete Uršule“ (str. 392.) je v stranskem oltarju uršulinske cerkve v Ljubljani. Slikal jo je Valentin Mencinger, eden naših najznamenitejših domačih slikarskih talentov. Kje in kdaj je bil rojen in kje se je izobraževal, nam ni znano. Kolikor se dá sklepati iz njegovih umetniških del, je bil učenec italijanskih mojstrov. Med leti 1740—1760 je stal na vrhuncu svojega umetniškega delovanja. Ponajveč je ustvarjal velike, krasne oltarne slike, ki dičijo mnogo kranjskih cerkvâ; že v uršulinski cerkvi v Ljubljani so tri oltarne slike Mencingerjevo delo.

Umrl je v Ljubljani in pokopali so ga v rakev tedanje kapucinske cerkve. Sveto Uršulo uprizarja